

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **Myslivecké sdružení NOVÝ DVŮR, z.s.**
sídlem Bryksova 763/46, Praha 9
zastoupený Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem ŘANDA HAVEL
LEGAL advokátní kancelář s.r.o.
sídlem Truhlářská 13-15, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti: **BioImpro s. r. o.**
sídlem Lipská 4705, Chomutov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2022, č. j. 6 A 133/2020-56, byla zdejšímu krajskému soudu postoupena žaloba, kterou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 8. 6. 2020, č. j. X.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě provedeného zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), rozhodnuto, že záměr „*Linka na zpracování bioodpadů Jílové u Držkova*“ (dále také jen „záměr“) nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů.

II. Žaloba

3. Žalobce předeslal, že je právnickou osobou založenou a registrovanou jako občanské sdružení, nyní zapsaným spolkem, vznikl dne 24. 9. 1992 a jeho hlavní činností dle stanov je ochrana přírody a krajiny a společné provádění myslivosti.
4. Uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, ve kterém krajskému úřadu vytýkal, že došlo k nedostatečnému posouzení vlivu záměru na stav povrchových a podzemních vod, na zvýšení dopravní zátěže a produkci hluku a vibrací, na kvalitu ovzduší, na provoz stávající bioplynové stanice a změnu jejího charakteru a nedostatečnému posouzení vlivu záměru z hlediska nároků na dopravní infrastrukturu, přičemž žalovaný se v napadeném rozhodnutí vytýkanými vadami zabýval nedostatečně.
5. Žalobce již v odvolání namítal, že krajský úřad nedostatečně provedl posouzení záměru z hlediska vlivu na provoz bioplynové stanice a změnu jejího charakteru a nezohlednil, že v souvislosti se záměrem má dojít ke změně vstupních surovin, které budou přijímány do bioplynové stanice umístěné v areálu stejného zemědělského podniku. Po realizaci záměru linky na zpracování bioodpadu má dojít ke snížení množství zpracovávané kukuřičné siláže, vstupní substrát má být nahrazen vedlejšími živočišnými produkty, které budou předzpracovávány v záměru, dle oznámení to má činit přibližně 40 % z celkového množství vstupních surovin. Dojde tak ke změně charakteru bioplynové stanice ze stávajícího zemědělského typu na průmyslovou – ostatního typu. Na bioplynové stanice ostatního typu jsou kladeny přísnější požadavky, které jsou upraveny v Metodickém pokynu ke schvalování provozu bioplynových stanic a stanovování závazných podmínek provozu z hlediska ochrany životního prostředí (dále také jen „metodický pokyn“) žalovaného z roku 2014. Dle metodického pokynu musí být u bioplynových stanic ostatního typu koncové sklady digestátu (fermentační zbytek) uzavřeny, aby nedocházelo

k úniku zápachu, který je významně vyšší než u bioplynových stanic zemědělského typu, a kapacita nádrží musí odpovídat minimálně čtyřměsíční produkci digestátu. Označeným metodickým pokynem žalobce navrhoval provést důkaz. Dle oznámení je počítáno se stávající odkrytou skladovací nádrží, která bude sloužit ke skladování koncového digestátu. Je tedy zřejmé, skladování digestátu v otevřené nádrži bude zdrojem značného zápachu pro okolí. Krajský úřad a žalovaný tuto skutečnost zcela opomenuli.

6. Kromě toho v zařízeních, ve kterých dochází ke zpracování vedlejších produktů živočišného původu, musí být splněny hygienické požadavky vyplývající z přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1069/2009 (dále jen „nařízení č. 1069/2009“), ve spojení s nařízením Komise (EU) č. 142/2011. Mezi ty mj. spadá umístění záměru v dostatečné vzdálenosti od prostoru, v němž jsou držena hospodářská zvířata, pokud záměr nevyužívá výlučně hnůj, mléko nebo mlezivo pocházející od těchto zvířat, a musí být zajištěno naprosté fyzické oddělení zařízení od těchto zvířat, jejich krmiva a podestýlky. Dále musí být záměr vybaven vlastní laboratoří nebo využívat laboratoř externí k provádění nezbytných analýz průběhu hygienizace/pasterizace, přičemž se musí jednat o schválenou, resp. akreditovanou laboratoř. V areálu zemědělského podniku se nachází dvě stáje skotu v halách bezprostředně souvisejících s místem záměru a bioplynovou stanicí. V oznámení přitom nebylo řešeno, jakým způsobem má být zajištěno fyzické oddělení prostor záměru a bioplynové stanice od těchto zvířat, jejich krmiva a podestýlky ve smyslu nařízení. Ve stávající bioplynové stanici takové fyzické oddělení prostor neexistuje a žalobce má obavu, že s oddělením prostor se nepočítá ani po realizaci záměru. Je zde proto riziko možnosti šíření onemocnění přenosných na zvířata a člověka. Oznámení také neřešilo, zda v areálu zemědělského podniku bude umístěna vlastní či externí akreditovaná laboratoř. Krajský úřad i žalovaný pochybili, pokud tyto otázky při rozhodování opomenuli. Krajský úřad měl oznamovatele vyzvat k doplnění oznámení, teprve poté mohl ve věci rozhodnout.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že metodický pokyn výslovně v případě pochybností, zda posuzování má být ukončeno vydáním závěru zjišťovacího řízení, doporučuje pro zodpovědné a maximálně objektivní posouzení vlivů celého záměru na životní prostředí provést podrobnější hodnocení záměru zpracováním dokumentace dle přílohy č. 4 k zákonu o posuzování vlivů a posudku, s následným vydáním stanoviska EIA. Žalobce se pozastavil nad tím, že krajský úřad ani žalovaný se tímto doporučením neřídili.
8. V dalším žalobním bodu žalobce tvrdil, že záměr bude mít velmi negativní vliv na stav ovzduší z hlediska emisí znečišťujících a zapáchajících látek. Bude docházet k manipulaci se zpracovávanými vedlejšími živočišnými produkty, nová technologie bude zdrojem škodlivého a zapáchajícího sirovodíku (sulfanu), amoniaku a oxidu dusičitého s negativními dopady na obyvatele obce a široké okolí. Správní orgány svůj závěr, že vliv provozu záměru na imisní situaci v území nebude významný, opřely o údaje z rozptylové studie ze dne 9. 3. 2020 zpracované Mgr. Radomírem Smetanou, kterou předložil oznamovatel a ze které vyplynulo, že nebude docházet k překračování platných imisních limitů u chráněné obytné zástavby. Podle žalobce je tato rozptylová studie nevypovídající, neboť je zpracována na základě podkladů z roku 2014, tedy na výsledku měření starším více než 5 let. Výsledné výpočty emisí jsou pak pouze modelové, rozptylová studie tak nevypovídá o aktuálním emisním stavu. Není zřejmé, z jakého důvodu krajský úřad nevyzval

oznamovatele k jejímu doplnění o aktuální výsledky měření v čase, kdy je bioplynová stanice v plném provozu. Krajský úřad mohl také provést místní šetření či kontrolu provozu bioplynové stanice, spokojil se však s dokumentací předloženou oznamovatelem. Je přitom obecně známou skutečností, že vyšší koncentraci sirovodíku vykazuje bioplyn, který vzniká zpracováním materiálu živočišného původu. Koncentrace sirovodíku může dosahovat hodnot 500 – 6 000 ppm, což může způsobit vážné zdravotní následky. Žalobce se dovolával odborného článku „Bezpečnost bioplynových stanic“, zpracovaného odborníky z Agronomické fakulty v Brně a Vysokého učení technického v Brně a dostupného na internetu. Žalobce doplnil, že záměr má být umístěn v bezprostřední blízkosti zástavby obce Jílové u Držkova, nejbližší obytný dům je od místa záměru a bioplynové stanice vzdálen přibližně 70 metrů. V lokalitě jsou zcela nepříznivé větrné podmínky, neboť převládající směr větrů je jižní až západní, ostatní směry jsou méně četné a bezvětří prakticky není. Z uvedeného vyplývá, že obyvatelé Jílové u Držkova budou škodlivými a zapáchajícími emisemi produkovanými ze záměru zasaženi citelným způsobem. I proto měl krajský úřad trvat na doplnění rozptylové studie nebo předložení nové studie s aktuálními výsledky měření, případně nechat záměr posoudit podle zákona o posuzování vlivů a v rámci toho nechat zpracovat či provést vlastní analýzu a šetření. Totéž platí i pro žalovaného, který v rozhodnutí rovněž vycházel z údajů rozptylové studie, aniž by vyhodnotil její objektivnost a relevantnost. Podle žalobce stejný nedostatek vykazuje i hluková studie ze dne 7. 3. 2020 zpracovaná X, která rovněž vychází z neaktuálního měření hlukového pozadí z roku 2014, a proto jsou její výsledky nevypovídající. Ani v případě hlukové studie si krajský úřad nevyžádal aktuální data o měření hlukového pozadí.

9. Oznámení podle žalobce obsahuje zásadní nedostatek, pokud se nezabývá transportem odpadních vod z bezodtokových jímek, žump a jímek vzniklých v důsledku zpracování vedlejších živočišných produktů a nejsou v něm popsány vlivy na životní prostředí (obtěžující zápach, jed sulfan obsažený v odpadní vodě dle popisu v oznámení). Transport těchto odpadních vod není zohledněn ani ve výpočtu zatížení silnic a polních cest, neboť oznámení neuvádí potřebu odvázet odpadní vody ani způsob, jak řešit obtěžující zápach vzniklý dopravou. Dle vyjádření oznamovatele k odvolání má být navíc transport substrátů do a ze záměru realizován z 90 % po silnici č. X, která vede obytnou částí obce Jílové u Držkova. Správní orgány pochybily, pokud tuto otázku nezkoumaly, resp. nevyzvaly oznamovatele k doplnění oznámení o příslušné informace a údaje.
10. V další žalobní námitce žalobce nesouhlasil se závěrem Městského úřadu Železný Brod, odboru územního plánování a stavebního řádu, že záměr není v rozporu s územním plánem obce Jílové u Držkova. Zemědělský areál se nachází na ploše výroby a skladování – zemědělská výroba (VZ). S ohledem na zpracování vedlejších živočišných produktů se změnil charakter stávající zemědělské bioplynové stanice na bioplynovou stanici ostatního typu – průmyslovou, záměr tak bude mít spíše charakter průmyslový než zemědělský a jeho umístění v území bude proto záviset na splnění podmínky přípustného využití dle územního plánu. Podmínkou přípustného využití je, aby negativní vliv záměru nepřekračoval hranici vymezené plochy nad mez přípustnou pro sousední plochy smíšené obytné venkovské. Podle žalobce není tato podmínka jednoznačně splněna, negativní vlivy záměru mohou s ohledem na zvýšenou produkci emisí překračovat hranici sousedních ploch v nepřípustné míře. K určení, v jaké míře bude záměr negativně ovlivňovat sousední

plochy, je v první řadě zapotřebí, aby byl posouzen v celém rozsahu dle zákona o posuzování vlivů.

11. Podle žalobce zásadními nedostatky trpí i vyjádření dotčených orgánů státní správy, na jejichž podkladě bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Není zřejmé, z jakých důvodů krajská hygienická stanice, krajská veterinární správa a odbor zdravotnictví krajského úřadu nenavrhly posuzovat záměr v celém rozsahu zákona, jejich vyjádření neobsahují řádné odůvodnění a jsou nepřezkoumatelná. Podle oznámení bude nová technologie zdrojem zvýšené produkce sirovodíku a amoniaku se všemi negativními dopady na životní prostředí a zdraví, žalobce by proto očekával alespoň základní zdůvodnění těchto vyjádření. V oznámení nebylo řešeno splnění hygienických pravidel dle nařízení (oddělení hospodářských zvířat, vybavení záměru laboratoří apod.), není zřejmé, proč krajská veterinární správa nenavrhla doplnit oznámení o tyto skutečnosti. Řádné odůvodnění neobsahuje ani vyjádření odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu krajského úřadu. Záměr má být realizován v oblasti na okraji Českého ráje, která je používána pro rekreaci a je závislá na cestovním ruchu. Záměr nezohledňuje možný dopad na současný turistický ruch v obci a okolí, neřeší škody, které z popsanych důvodů utrpí podnikatelé v cestovním ruchu v přilehlých obcích. Žalobce zopakoval, že vyjádření dotčených orgánů státní správy obsahují zásadní nedostatky. Krajský úřad si měl vyžádat doplnění těchto vyjádření, potažmo řádné zdůvodnění. Pokud tak neučinil, měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému úřadu k novému projednání. I napadené rozhodnutí žalovaného je z tohoto důvodu v rozporu se zákonem. Žalobce doplnil, že posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů naopak požadovala po stížnostech místních obyvatel Rada Libereckého kraje, jak vyplývá z usnesení 10. zasedání rady ze dne 28. 7. 2020.
12. V závěru žalobce konstatoval, že zařízení typu bioplynových stanic jsou sice běžnou součástí venkova, místní obyvatelé v Jílové u Držkova jsou na provoz bioplynové stanice zvyklí, ale jde o bioplynovou stanici zemědělského typu. Je nešťastné, aby v těsné blízkosti zastavěné části obce byla umístěna bioplynová stanice ostatního typu, která bude mít mnohem více rušící a obtěžující charakter než stávající bioplynová stanice zemědělského typu, neboť s ní bude spojena produkce větších a škodlivějších emisí pro okolí. Pokud má být zařízení umístěno v těsné blízkosti obce, má se tak stát po posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že odvolací námitky, které žalobce uplatnil, v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobce při jejich opakování nereflexuje důvody, pro které žalovaný označil námitky za nedůvodné nebo irelevantní. A ignoruje, že ve zjišťovacím řízení se záměr neposuzuje v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů, ale zjišťují se očekávané vlivy, resp. jejich závažnost, která by mohla odůvodňovat posuzování záměru v celém rozsahu zákona, tzv. screeningem. Žalovaný označil za irelevantní tvrzení, že ve zjišťovacím řízení nebyly dostatečně posuzované vlivy vyjmenované v žalobě.

Zdůraznil, že rozhodnutí krajského úřadu není povolujícím rozhodnutím, provoz linky na zpracování bioodpadu podléhá povolením provozu dle zákona o odpadech a zákona o ochraně ovzduší, která bude vydávat krajský úřad. V žalobě žalobce uvádí známá fakta, která ani oznámení ani napadené rozhodnutí nepopírá, nebo jsou opakovány námitky, které byly dostatečně vypořádány v odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

15. Vliv záměru na provoz bioplynové stanice byl dostatečně popsán v oznámení záměru na str. 22 – 27 v kapitole B.I.6.3. K námitce rozporu oznámení s metodickým pokynem žalovaný konstatoval, že tato námitka není relevantní. Napadeným rozhodnutím nebyl provoz konkrétního technologického zařízení povolován, ale bylo rozhodováno, zda záměr bude či nebude posuzován v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Žalovaný odkázal na str. 15 napadeného rozhodnutí, kde se k dané otázce vyjádřil. Dále konstatoval, že krajský úřad ani žalovaný neměli pochybnosti, zda ukončit posuzování vydáním závěru zjišťovacího řízení, proto se žalobcem citovaným doporučením neřídili. Nadto byly součástí oznámení přílohy, které se standardně přikládají až k dokumentaci, což mělo vliv na to, že proces mohl být bez pochybností ukončen ve zjišťovacím řízení. Žalovaný nerozporuje, že při povolování zařízení musí být dodrženy požadavky přímo použitelného nařízení, těmito dokumenty se bude muset krajský úřad řídit a vypořádat v navazujících řízeních. Linka na zpracování bioodpadů má svůj vlastní příjem, stavebně a technicky oddělený od dalších objektů farmy, přičemž umístění záměru je v oznámení dostatečně popsáno. Bioplynová stanice je navíc v areálu farmy již umístěna a povolena, včetně zpracování vybraných vedlejších živočišných produktů. V tomto ohledu investor nečiní žádnou změnu související s požadavky uvedených zařízení, pouze k ní přidává doplňkové zařízení. V objektu linky se nachází místnost velína, ve které může být umístěna příslušná monitorovací technika, přičemž nařízení mluví i o možnosti zajištění této služby externě. Vzorky pasterizovaného materiálu jsou již nyní předávány externím akreditovaným laboratořím, případně si tyto laboratoře vzorky na místě odebírají. V oznámení je na str. 28 popsáno zavedení systému řízení provozu dle normy ISO 14001 a funkce externího biologického dozoru, což řeší problematiku monitoringu provozu.
16. Dále žalovaný konstatoval, že předložená rozptylová studie byla vypracována podle schválené metodiky osobou s autorizací. Použití modelových výpočtů a měření staršího pěti let metodika umožňuje. Žalobce prezentuje svůj laický pohled, kterému nelze přisvědčit. Námitka by byla relevantní, pokud by byla podepřena oponentní rozptylovou studií podle téže metodiky zpracovanou osobou s autorizací, která by dospěla k odlišným výsledkům. Provozovatel bude samozřejmě muset dodržovat veškeré emisní limity pro látky znečišťující ovzduší. Při jejich dodržení nebude imisní příspěvek záměru ke stávající imisní situaci v chráněné obytné zástavbě významný a už vůbec nemůže dojít k dlouhodobému působení koncentrací sulfanu (sirovodíku) ve výši 500 – 1 000 ppm s vážnými zdravotními následky. Odkaz na odborný článek jako důkaz neobstojí, žalobce zřejmě nepochopil, že zmíněný článek uvádí koncentraci sulfanu 500 – 6 000 ppm v samotném bioplynu pocházejícím z potravinářských odpadů, nejedná se o obsah sulfanu v emisích z bioplynové stanice, jak se snaží žalobce dovodit. Obecně stanovený emisní limit pro sulfan bude muset provozovatel záměru dodržovat, pokud mu krajský úřad nestanoví emisní limit přísnější.

17. Žalovaný odmítnul jako spekulativní tvrzení, že obyvatelé obce Jílové u Držkova budou zasaženi škodlivými a zapáchajícími emisemi citelným způsobem. Aktuální výsledky měření emisí mohou být získány až při uvedení zařízení do provozu. V povolovací praxi krajský úřad nařizuje měření emisí většinou do tří měsíců od uvedení zdroje do provozu, a pokud by při takovém měření bylo zjištěno, že zdroj nedodržel emisní limity, Česká inspekce životního prostředí uloží opatření ke zjednání nápravy. Dále sám oznamovatel ve vyjádření k odvolání uvedl, že v případě potřeby počítá se zastřešením nádrže na digestát, jeho vyjádření je součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Totéž platí podle žalovaného pro hlukovou studii, ověřit výsledky hlukové studie a na základě tohoto měření případně uložit provedení hlukových opatření, jak žalovaný uvedl na str. 14 rozhodnutí, je plně v kompetenci příslušné hygienické stanice jako orgánu ochrany veřejného zdraví.
18. K námitce týkající se odpadních vod z provozu linky žalovaný konstatoval, že se budou používat na ředění fermentorů v biostanici, které se v současné době provádí pitnou vodou, žalovaný odkázal na str. 15, 32, 34, 36, 48 a 49 oznámení. Žádná rizika popisovaná žalobcem objektivně nehrozí. Frekvence odvozu splaškových odpadních vod bude maximálně šestkrát za rok a doprava je započtena do dopravy vstupních bioodpadů. S ohledem na nízkou frekvenci není tato doprava samostatně uváděna, protože nemá významný hodnotitelný vliv na životní prostředí. Jiné odpadní vody opouštějící areál zařízení vznikat nebudou, jak je popsáno v oznámení. Z provozních jímek a nádrží je obsah čerpán do bioplynové stanice (viz str. 24 oznámení), nikoliv odvážen k externímu odstranění, jak vyvozuje žalobce. Žádné odpadní vody s obsahem sulfanu z areálu odváženy nebudou, o tom oznámení nehovoří. Vznikat bude fugát z bioplynové stanice, který bude plně stabilizován a odvážen na pozemky jako certifikované hnojivo (viz str. 18 oznámení).
19. Pokud jde o tvrzení nesoulad záměru s územním plánem obce, uvedl žalovaný, že oznamovatel předložil povinnou přílohu oznámení. Podle vyjádření Městského úřadu Železný Brod není předložený záměr v rozporu s platným územním plánem. Krajský úřad ani žalovaný nejsou orgány územního plánování a nepřísluší jim hodnotit soulad nebo nesoulad záměru s územním plánem.
20. Totéž platí i pro vyjádření dotčených orgánů. Krajský úřad tato vyjádření nepřezkoumává, pouze vypořádává připomínky a požadavky dotčených orgánů v tom smyslu, zda jsou oprávněné a zakládají důvod pro posuzování záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Krajský úřad nemůže požadovat na dotčených orgánech, aby navrhly posuzování v celém rozsahu zákona. Liberecký kraj obdržel včas oznámení záměru a výzvu k vyjádření, k oznámení se nevyjádřil. Usnesení Rady Libereckého kraje, které požaduje posuzování v celém rozsahu, není relevantní, neboť bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty pro vyjádření.
21. Podle žalovaného je tedy žaloba nedůvodná. Záměr není umísťován do nedotčené krajiny, ale do zemědělského areálu, který je součástí obce. Změna charakteru stávající bioplynové stanice ze zemědělské na ostatní nutně vede ke stanovení přísnějších podmínek pro provoz, čehož jsou si krajský úřad i žalovaný vědomi. Napadená rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnila, proč není nutné provádět posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
23. Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil, že dne 15. 4. 2020 podal oznamovatel BioImpro s. r. o. (osoba zúčastněná na řízení) krajskému úřadu oznámení záměru s názvem „*Linka na zpracování bioodpadů Jílové u Držkova*“. V oznámení uvedl, že záměr spadá pod bod 56 - Zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od stanoveného limitu a bod 58 - Zařízení k odstraňování nebo zpracování vedlejších produktů živočišného původu a odpadů živočišného původu podle přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, s kapacitou linky na zpracování bioodpadu 7 000 t bioodpadu za rok, z toho max. 10 t za den vedlejších živočišných produktů charakteru odpadů z kuchyní a jídelen, vybraných kategorií jatečních odpadů (kategorie 3 a vybrané odpady kategorie 2 dle nařízení č. 1069/2009, např. zbytky z výroby mléka, tuky a krev, dále odpadní potraviny, odpady ze septiků a žump a čistírenské kaly). Dle oznámení budou v lince bioodpady kontrolovaně nadrceny, budou odděleny nežádoucí příměsi, smíchány s vodou/kapalinou a hygienizovány při teplotě vyšší než 70 °C po dobu min. 60 min. a přes meziskladovací nádrž (oprava stávající jímky) budou čerpány do stávající bioplynové stanice, kde bude nahrazena částečně používaná kukuřičná siláž. Kapacita stávající bioplynové stanice, instalovaný výkon 549 kWel, budou zachovány. Stávající bioplynová stanice Jílové u Držkova s uvedeným elektrickým výkonem je situována severně od obce Jílové cca 200 m od nejbližší obytné zástavby a je součástí velkého zemědělského komplexu Zemědělská farma Jílové, s. r. o. zahrnujícího dvě stáje skotu, mléčnici, sklady, garáže, sušárnu, silážní žlaby apod.
24. Součástí oznámení byly jako jeho přílohy předloženy rozptylová studie ze dne 9. 3. 2020 a akustická studie ze dne 7. 3. 2020, zpracované Mgr. Radomírem Smetanou. Přílohou oznámení dále bylo vyjádření Městského úřadu Železný Brod, odboru územního a regionálního rozvoje, ze dne 29. 1. 2020, dle kterého záměr příjmové linky bioodpadů nevyžaduje závazné stanovisko dle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a není v rozporu s platným územním plánem účinným od 21. 10. 2011. K oznámení oznamovatel přiložil také vyjádření Ministerstva životního prostředí z hlediska zpracování bioodpadů, dále stanovisko odboru životního prostředí krajského úřadu, že záměr nemůže mít vliv na evropsky významné lokality ani na soustavu NATURA 2000.
25. Dne 20. 4. 2020 rozeslal krajský úřad oznámení s žádostí o vyjádření příslušným dotčeným orgánům a obci Jílové u Držkova a téhož dne oznámení zveřejnil na internetu a na úřední desce. V rámci zjišťovacího řízení obdržel krajský úřad vyjádření Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále jen „KHS“) ze dne 18. 5. 2020, České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Liberec ze dne 12. 5. 2020 a Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Liberecký kraj (dále jen „KVS“) ze dne 6. 5. 2020 a vyjádření od ostatních odborů krajského úřadu. V žádném z těchto vyjádření nebyl vznesen požadavek na posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Veřejnost ani

obec Jílové u Držkova se k záměru nevyjádřily, stejně tak žádné námitky vůči záměru nevzneshl žalobce.

26. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2020 krajský úřad rozhodl, že záměr linky na zpracování bioodpadů Jílové u Držkova nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů.
27. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce dne 9. 7. 2020 odvolal, odvolání doplnil písemností ze dne 27. 7. 2020, přičemž žalovaný si k podanému odvolání vyžádal vyjádření oznamovatele. Ten na uplatněné námitky písemně reagoval a svoje stanovisko formuloval ve vyjádření ze dne 15. 8. 2020. Podané odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
28. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí krajského úřadu ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného vydané ve zjišťovacím řízení, podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, že posuzovaný záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů.
29. Podle 7 odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 7. 2021, *u záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b) až h) je cílem zjišťovacího řízení zjištění, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastí, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona.*
30. Podle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, *zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přihlíží příslušný úřad vždy k*
 - a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění,*
 - b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu, kategorie II,*
 - c) obdržným vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávních celků.*
31. Podle § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů, *dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom odůvodněný písemný závěr obsahující základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.*
32. Podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, *dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.*

Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2. Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.

33. Podle § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů, dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného ve zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu dle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být rozhodnutím vydaným ve zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, zkrácena.
34. V první řadě soud uvádí, že podaná žaloba je přípustná. Žalobce je v souladu s § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů ve spojení s § 65 s. ř. s. k podání žaloby aktivně legitimován, neboť je dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů, což soud ověřil z veřejného rejstříku, a vyčerpал řádné opravné prostředky proti rozhodnutí krajského úřadu. Žaloba je včasná, soud tedy přistoupil k meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
35. K citované právní úpravě je namístě v obecné rovině nejprve konstatovat, že zjišťovací řízení podle § 7 zákona o posuzování vlivů není správním řízením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 8 As 21/2018-66, judikatura správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), není tedy návrhové, úřad však primárně vychází z údajů obsažených v oznámení záměru. To vyplývá z § 7 odst. 3 věty první zákona o posuzování vlivů, podle které se zjišťovací řízení zahajuje na podkladě oznámení. Příslušný úřad je povinen přistupovat k obsahu oznámení kriticky a přihlížet i k dalším skutečnostem jak vyplývá z § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů. Je třeba zdůraznit, že zjišťovací řízení vedené podle § 7 zákona o posuzování vlivů slouží pouze ke zjištění, zda oznámený záměr bude mít významný vliv na obyvatelstvo a veřejné zdraví a na životní prostředí zahrnující jednotlivé složky uvedené v § 2 uvedeného zákona. Toto hodnocení probíhá podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. Předmětem zjišťovacího řízení naopak není posouzení přípustnosti záměru z hlediska veřejnoprávních limitů upravených v dílčích právních předpisech, jejichž účelem je ochrana jednotlivých složek životního prostředí či veřejného zdraví. Splnění právně závazných limitů je předmětem zvláštních povolovacích a schvalovacích řízení, ať již jde o řízení dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, který s účinností od 1. 1. 2021 nahradil zákon č. 185/2001 Sb., popř. jiných právních předpisů, přičemž v těchto řízeních je třeba předložit aktuální a správně zpracované odborné podklady. Shodně vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2020, č. j. 1 As 276/2020-96, dle kterého: „Orgán posuzující vlivy oznámeného záměru na životní prostředí totiž není oprávněn komplexně posuzovat všechny aspekty vztahující se k oznámenému záměru, jako jeho soulad s územně plánovací dokumentací či s příslušnými technickými normami. Jeho úlohou je toliko posoudit možné vlivy záměru na životní prostředí, ...“. Negativní závěr zjišťovacího řízení, tedy rozhodnutí o tom, že závěr nepodléhá posouzení vlivu na životní prostředí, nikterak nepředjímá postup správních orgánů v těchto dílčích povolovacích řízeních a nemá vliv na jejich rozhodnutí.

36. Pokud jde o úvodní obecnou námitku nedostatečného vypořádání odvolacích námitek, musí soud, obdobně v obecné rovině, konstatovat, že žalovaný sledoval strukturu podaného odvolání a na jednotlivé odvolací námitky reagoval, napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelným.
37. Nedostatečné posouzení vlivu záměru na provoz stávající bioplynové stanice a na její charakter žalobce namítal již v odvolání, jak uvádí v úvodu prvního konkrétního žalobního bodu. S uplatněnou námitkou se žalovaný vypořádal na str. 15 až 16 napadeného rozhodnutí, zdůraznil ovšem, v souladu se shora uvedenými obecnými východisky, že krajský úřad neposuzoval záměr v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Se závěry žalovaného žalobce konkrétně nepolemizuje, nereflexuje dostatečně žalovaným uvedené argumenty, jedná se o víceméně opakování odvolací námitky. Žalobci soud nemůže přisvědčit, že by prvostupňové rozhodnutí, resp. ve spojení s napadeným rozhodnutím, změnu vstupních surovin a v důsledku toho změnu charakteru stávající bioplynové stanice zohlednilo nedostatečně či nekomplexně. Krajský úřad konstatoval, že předmětem záměru je výstavba a provozování linky na zpracování bioodpadů, včetně některých živočišných produktů, které nahradí cíleně pěstovanou biomasu, především kukuřičnou siláž, používanou ve stávající bioplynové stanici s tím, že účelem záměru je snížení množství cíleně pěstované biomasy za pomoci zajištění biologicky rozložitelných odpadů. Žalovaný si této změny byl rovněž vědom, ve vztahu k ovlivnění procesů v bioplynové stanici odkázal na skutečnosti uvedené v kapitole B.1.6.3 *Technická a technologická zařízení, provoz zařízení* na str. 22 až 27 oznámení. V odkazované části oznámení podrobně řeší provoz linky a následné zpracování bioodpadů. Na str. 16 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný věnoval otázce kapacity zařízení, znovu se dotkl záměru nahradit kukuřičnou siláž (nikoli však výhradně) vedlejšími živočišnými produkty, které jsou zpracovávány ve stávající bioplynové stanici. S odkazem na skutečnosti uvedené v kapitole D. *Údaje o vlivech záměru na veřejné zdraví a na životní prostředí* žalovaný konstatoval, že byly zkoumány vlivy záměru včetně stávající bioplynové stanice na životní prostředí z hlediska základních provozních ukazatelů. Následně se stručně věnoval rozboru negativních vlivů záměru (zatížení dusíkem, negativní vlivy spojené s dopravou apod.). Nelze pominout, že žalovaný se v již v předchozích částech rozhodnutí podrobněji věnoval vlivu záměru především na zvýšení dopravní zátěže a s tím spojenou produkci hluku a vibrací a také vlivu záměru na kvalitu ovzduší. Smyslem rozhodnutí správních orgánů pak není uvést v odůvodnění veškeré rozhodné skutečnosti, které k jednotlivým aspektům uvádí oznámení, v dané věci doplněné rozptylovou a hlukovou studií. Žalobce neupřesňuje, v jakém směru považuje závěry žalovaného za nedostatečné, z jeho strany jde o obecné opakování skutečností, které správní orgány vzaly v potaz.
38. Skutečnost, že metodický pokyn se týká schvalování provozu bioplynových stanic a stanovování závazných podmínek jejich provozu z hlediska ochrany životního prostředí, není mezi účastníky sporná. Tento metodický pokyn žalovaný neopominul, výslovně uvedl, že bude respektován v dalších povolovacích procesech – při vydání povolení provozu pro linku na zpracování bioodpadů z hlediska zákona o odpadech a zákona o ochraně ovzduší. Tento závěr považuje soud za správný, opět odpovídající shora popsané podstatě zjišťovacího řízení. Soud dodává, že i oznámení vychází z toho, že po provedení zjišťovacího řízení bude třeba získat potřebná povolení (viz str. 35 oznámení, kapitola B.I.9. *Výčet navazujících rozhodnutí dle § 9 odst. 3 a správních orgánů, které budou tato*

rozhodnutí vydávat). Krajský úřad rovněž v návaznosti na připomínky uvedené odborem životního prostředí upozornil na potřebné povolení provozování linky na zpracování bioodpadů. V rámci těchto následných povolovacích procesů bude teprve namístě řešit, zda záměr splňuje žalobcem zmiňované požadavky na uzavřené koncové sklady digestátu a potřebnou kapacitu nádrží, případně jaké podmínky provozu bude třeba nastavit za účelem splnění zákonných požadavků na nakládání s odpady a k ochraně životního prostředí. Pokud s nenaplněním požadavků metodického pokynu žalobce spojuje negativní vliv v podobě zápachu pro okolí a namítá, že tuto skutečnost správní orgány zcela opomenuly, nemůže s ním soud souhlasit. Krajský úřad vycházel z oznámení a závěrů rozptylové studie, žalovaný se tvrzeným vystavení obyvatel Jílového zápachu z provozu záměru a stávající bioplynové stanice dostatečně zabýval na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z toho, že podmínky provozu budou upřesněny v povolení provozu a provozním řádu, aniž by bylo nutné záměr posuzovat v celém rozsahu zákona, v návaznosti na připomínku uvedenou odborem ochrany ovzduší a odpadů krajského úřadu.

39. Také dílčí námitku, v níž se žalobce odvolává na požadavky stanovené nařízením č. 1069/2009 ve spojení s nařízením Komise (EU) č. 142/2011, nepovažuje soud za důvodnou. Jde-li o zmíněné nařízení, vycházel krajský úřad z vyjádření KVS, dle kterého je záměr v souladu s tímto nařízením (a veterinárním zákonem). Pokud žalobce namítá, že oznámení neřeší oddělení záměru a bioplynové stanice od skotu, jejich krmiva podestýlky a odkazuje na str. 13 oznámení, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že umístění záměru – linky na zpracování bioodpadů i stávající bioplynové stanice je v oznámení dostatečně popsáno. Jak žalovaný příhodně argumentoval, bioplynová stanice je již v zemědělském areálu umístěna a povolena, včetně zpracování vybraných vedlejších živočišných produktů, v tomto směru nedozná zařízení žádnou změnu. Záměr linky na zpracování bioodpadů má být umístěn již v existující hale, která má být za tím účelem rekonstruována, dle údajů oznámení (viz str. 9 a zejména str. 14 a 15) půjde o samostatnou příjmovou halu, stavebně a technicky oddělenou od ostatních objektů zemědělského areálu. Oznámení pak předpokládá pokračování ve stávajícím monitoringu bioplynové stanice, který bude upraven v návaznosti na změnu přijímaných surovin (sledování obsahu dusíku, síry apod.) s tím, že toto bude upřesněno v aktualizovaném provozním řádu zařízení. Soud připomíná, že naplnění požadavků nařízení, včetně požadavku na vybavení vlastní či zajištění externí akreditované laboratoře k provádění analýz průběhu hygienizace/pasterizace a následného zpracování vedlejších živočišných produktů, nebylo podstatou zjišťovacího řízení, krajský úřad a žalovaný oznámení záměr neposuzovali ve všech jeho aspektech, ale pouze na základě stanovených kritérií hodnotily, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí.
40. Dále žalobce krajskému úřadu a zejména žalovanému vytýkal, že se neřídili doporučením obsaženým v metodickém pokynu, které reflektuje zásadu předběžné opatrnosti. Soud souhlasí s žalovaným, že tato část metodického pokynu má jen doporučující charakter a týká se případů, kdy by příslušnému úřadu vznikly pochybnosti o tom, zda zjišťovací řízení ukončit vydáním závěru zjišťovacího řízení. V posuzovaném případě krajskému úřadu ani žalovanému, zejména vzhledem k obsahu oznámení a závěrům akustické a rozptylové studie a absenci požadavků provést posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů ze strany dotčených orgánů, žádné pochybnosti o závěru tzv.

screeningu nevznikly. Je třeba dodat, že zásada předběžné opatrnosti vyjádřená v žalobcem citované části metodického pokynu, „*neznamená, že každý záměr musí být nutné posuzován dle zákona o posuzování vlivů („velká EIA“)*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2020, č. j. 29 A 23/2020-144). Uplatněné námitky byl soud schopen posoudit na základě skutečností uvedených žalobcem i žalovaným, dokazování zmíněným metodickým pokynem považoval za nadbytečné.

41. Rovněž odvolacím námitkám, které se týkaly negativního vliv záměru na emise škodlivých a zapáchajících látek do ovzduší, se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval, konkrétně na str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom ze skutečností uvedených v oznámení (viz str. 74 oznámení, kapitola D.I.1. *Ovzduší*), k níž oznamovatel připojil rozptylovou studii ze dne 9. 3. 2020. Tato rozptylová studie se věnovala rozptylem znečišťujících látek nejen z navrhované linky na zpracování bioodpadů, ale i ostatních zdrojů znečištění v areálu bioplynové stanice. Žalovaný pak na základě údajů oznámení a závěrů zmíněné rozptylové studie konstatoval, že koncentrace vypouštěných znečišťujících látek budou splňovat s vysokou rezervou emisní hodnoty stanovené zákonem o ochraně ovzduší. Žalovaný se stručně věnoval hodnocení rozptylové studie, konstatoval, že byla zpracována osobou s příslušnou autorizací a zahrnuje jak stávající zdroje znečištění, tak i zdroje nově vzniklé, s odkazem na str. 28 této studie. Výhrady žalobce vůči této rozptylové studii nepřijal, neboť její závěry žalobce relevantním způsobem nezpochybnil. Pokud nyní v žalobě žalobce rozptylové studii vytýká použití modelových výpočtů a podkladů z roku 2014 (konkrétně protokolu o autorizovaném měření emisí č. E 286/2014), z čehož dovozuje neaktuálnost této studie, ani soud nemohl této argumentaci přisvědčit. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že žalobce pouze prezentuje svůj laický pohled, který nemůže závěry odborného hodnocení zvrátit. Žalobce žádné bližší argumenty zpochybňující použitou metodiku (viz str. 4 až 5 rozptylové studie) neuvedl, svá tvrzení nepodepřel oponentní rozptylovou studií zpracovanou osobou s autorizací, která by dospěla k odlišným výsledkům, než rozptylová studie přiložená k oznámení, či jinými důkazy, které by vyvrátily správnost podkladů použitých k vypracování rozptylové studie. Rozptylová studie, jak konstatoval již žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí, hodnotila záměr také z hlediska látek znečišťujících ovzduší zápachem (amoniak, sirovodík), nikterak nezastírala, že hodnoty koncentrací představují přírůstek koncentrací ze zdrojů provozovatele k imisní situaci v lokalitě. Podle závěrů rozptylové studie se ale bude krátkodobá koncentrace v obytné zástavbě, s výjimkou nejbližšího domu, pohybovat v hodnotách nižších než $2 \mu\text{g}/\text{m}^3$, očekávaná situace u nejbližšího domu pak $4 \mu\text{g}/\text{m}^3$, což je 57 % referenční koncentrace pro ochranu před obtěžováním zápachem, která je stanovena na $7 \mu\text{g}/\text{m}^3$. Vzhledem k uvedenému a vzhledem k tomu, že ani jeden z dotčených orgánů (orgány ochrany ovzduší a ochrany veřejného zdraví) nepovažoval za nutné posuzovat záměr v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů, nepřistoupil žalovaný na požadavek žalobce provést analýzu možných rizik znečištění ovzduší. Pokud ve zjišťovacích řízeních nevyvstaly žádné pochybnosti ohledně závěrů rozptylové studie, pokud jde o vliv záměru na ovzduší vzniklými emisemi a žádný z dotčených orgánů neuplatnil připomínky vůči oznámení či další požadavky, nelze krajskému úřadu vytýkat, že z údajů uvedených v oznámení a závěrů rozptylové studie vycházel. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, předložení rozptylové studie není povinností oznamovatele, v daném případě byla tato příloha předložena nad rámec povinně zákonem obsahu oznámení a povinných příloh. Nebylo na místě, aby krajský úřad vyžádal revizní rozptylovou studii či prováděl

místní šetření či kontrolu za účelem prověření provozu bioplynové stanice. Zjišťovací řízení není správním řízením, v němž by si krajský úřad obstarával další podklady za účelem zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu, jak § 50 odst. 3 správního řádu stanoví pro účely vedení správního řízení. (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. 15 A 218/2018-124). To ovšem neznamená, že by skutečnosti uvedené v oznámení a přílohách pouze nekriticky převzal, aniž by pominul kritéria stanovená přílohou č. 2 a skutečnosti uvedené v § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů. K takové situaci však rovněž dle názoru soudu nedošlo.

42. Poukazuje-li žalobce na vyšší koncentraci sirovodíku v bioplynu, který vzniká zpracováním materiálu živočišného původu, a dovolává se odborného článku, jde o obecná tvrzení, resp. důkaz, které nejsou způsobilé vyvrátit odborné závěry rozptylové studie. Tato studie řešila konkrétně a v detailech emise též v podobě sirovodíku způsobené oznamovaným záměrem, ve spojení s provozem bioplynové stanice, a zabývala se dodržením stanovených limitů. Při dodržení stanovených limitů znečištění dle zákona o ochraně ovzduší a vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, rozptylová studie nepředpokládá dlouhodobé působení koncentrací sirovodíku v žalobcem uváděném množství sirovodíku. Obecně stanovený emisní limit pro sirovodík bude muset provozovatel záměru dodržovat, tato otázka bude řešena v navazujících povolovacích procesech. Vstupní údaje ani jednotlivé závěry rozptylové studie žalobce nerozporuje. S ohledem na uvedené nebylo namístě doplnit dokazování žalobcem označeným odborným článkem.
43. Krajský úřad ani žalovaný nepominuli, že záměr má být umístěn v blízkosti zástavby obce Jílové u Držkova. Krajský úřad měl ale k dispozici výsledky rozptylové studie, která ani ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě nesignalizovala žádné významné vlivy poškozující zdraví obyvatel ani nad míru obtěžující zápach. A především měl k dispozici vyjádření KHS, která záměr po zhodnocení expozice obyvatel považovala z hlediska hodnocení zdravotního rizika za přijatelný. Shodně se k této otázce postavil žalovaný, po předchozím odmítnutí obecných laických výhrad žalobce vůči rozptylové studii. Rozptylová studie přitom blízkost obytné zástavby reflektovala, stejně tak byly její závěry přijaty se zohledněním povětrnostních podmínek (viz str. 13 a 29), a, jak již bylo uvedeno, její závěry nebyly relevantním způsobem zpochybněny. Žalobcovo tvrzení o významném dotčení okolních obyvatel obce Jílové u Držkova škodlivými a zapáchajícími emisemi zůstalo v rovině spekulací. Žalovanému je dále třeba přisvědčit, že aktuální výsledky měření emisí vzniklých provozem záměru linky na bioodpad ve spojení s provozem bioplynové stanice budou nepochybně monitorovány při uvedení zařízení do provozu. A jestliže by při takovém měření bylo zjištěno, že záměr jako nový zdroj emisí, případně bioplynová stanice, nedodržují emisní limity, bylo by na orgánu ochrany ovzduší, resp. ochrany veřejného zdraví, aby uložily opatření ke zjednání nápravy.
44. Shora uvedenou argumentaci, kterou soud přijal ve vztahu k rozptylové studii, lze obdobně vztáhnout také k hlukové studii.
45. Pokud jde o námitku týkající se odpadních vod z provozu linky, soud se plně připojuje k postoji žalovaného prezentovanému ve vyjádření k žalobě. Fungování záměru linky na

bioodpad a na něj navazující bioplynové stanice je dostatečně popsán v oznámení. Z oznámení vyplývá, že nadrcený bioodpad bude míchán s kapalinou, která se do jímky dočerpá z vlastního zdroje, a že k ředění mohou být použity i silážní šťávy a separovaný fugát. Dle str. 15 oznámení bude ředící kapalina (fugát, silážní šťávy, odpadní vody, dešťové vody, vody z vodovodu apod.) čerpána do vstupní jímky (podzemní železobetonová nádrž), dále pak bude směs čerpána do pasterizační nádrže. Shodně se o využití odpadních vod k ředění bioodpadů na potřebnou sušinu uvádí v oznámení na str. 32 (viz *Optimalizace spotřeby vody*), str. 34 (viz *Biologická úprava odpadů – emise do vody a spotřeba*), str. 35 až 36 (viz *Voda*). Na str. 48 a 49 oznámení, v části B. III. 2. *Odpadní vody* je popsána produkce odpadních vod záměrem a jejich využití. Jde o splaškové odpadní a srážkové vody, které budou čerpány do vstupní jímky a budou využity pro ředění bioodpadů. Ke shodnému využití jsou určeny vody mycí a z pračky vzduchu. Žádné jiné odpadní vody ve smyslu č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), dle oznámení vznikat nebudou, a proto je oznámení logicky neřeší. Z popisu provozu záměru, podle kterého je obsah z provozních jímek a nádrží čerpán do venkovní uzavřené pasterizační nádrže, kde je hygienizován, a následně je obsah čerpán novým podzemním vedením do stávající bioplynové stanice (viz str. 24 a 25 oznámení – *Provoz zařízení*), nelze vyčíst, že by odpadní vody z bezodtokových jímek a žump měly být odváženy, jak uvádí žalobce. Vzniklý fugát, který bude plně stabilizován, pak bude z bioplynové stanice odvážen na pozemky jako certifikované hnojivo (viz str. 18 oznámení).

46. Oznámení řešilo množství výstupu digestátu z bioplynové stanice, s ohledem na jen mírné zvýšení (viz str. 41 oznámení) bylo konstatováno, že to nebude mít zásadní vliv na související dopravu, které byla komplexně věnována část B. II. *Nároky na dopravní a jinou infrastrukturu*. Pokud snad měl žalobce transportem odpadních vod na mysli právě vývoz kapalného digestátu – fugátu, není pravdou, že by tuto problematiku oznámení neřešilo v dostatečném rozsahu. Jak rozhodnutí krajského úřadu, tak napadené rozhodnutí otázku vlivu dopravy po uskutečnění záměru na obyvatelstvo a životní prostředí neopominuly (viz str. 6 prvoinstančního rozhodnutí a str. 13 a 14, zejména dále str. 16 napadeného rozhodnutí), s jejich hodnocením a závěry, včetně závěru o výsledném snížení dopravního zatížení těžkými nákladními vozidly, rovněž na již využívané silnici č. 2882/III, žalobce konkrétně nepolemizuje. Žalobní námitku tak soud považuje za nedůvodnou.
47. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že s ohledem na změnu charakteru stávající bioplynové stanice není splněna podmínka přípustného využití dle územního plánu, neboť negativní vlivy záměru mohou překračovat hranice sousedních ploch v nepřípustné míře.
48. V návaznosti na to, co soud již uvedl v obecné rovině, je třeba znovu připomenout, že cílem zjišťovacího řízení není vlastní posouzení oznamovaného záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů. Stejně tak jím není posouzení záměru v rozsahu otázek, které musí být s konečnou platností řešeny v dalších povolovacích řízeních dle zvláštních právních předpisů, např. dle stavebního zákona, který řeší vlastní umístění stavebních záměrů a povolení příslušných stavebních úprav.
49. Oznamovatel dle části H přílohy č. 4, která upravuje náležitosti dokumentace záměru, přiložil k oznámení vyjádření Městského úřadu Železný Brod jako příslušného orgánu územního plánování. Tento orgán územního plánování ve svém vyjádření ze dne 29. 1.

2020, č. j. ÚPARR-1612/2020, uvedl, že záměr není v rozporu s územním plánem účinným od 21. 10. 2011 a není potřeba vydávat závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona.

50. Z hlediska posouzení záměru ve smyslu § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů bylo podstatné, že záměr má být umístěn již v existujícím areálu zemědělského podniku, linka na zpracování bioodpadů má být konkrétně umístěna ve stávající hale, která bude za tímto účelem rekonstruována při zachování stávajících prostorových parametrů. Za daného stavu vzal krajský úřad podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů vyjádření orgánu územního plánování v potaz při hodnocení, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí. Protože v daném směru nepřineslo vyjádření žádný rozpor či požadavky, které by bylo nutné z hlediska cíle zjišťovacího řízení řešit, nevěnovali se krajský úřad a posléze žalovaný této otázce podrobněji. Nebylo povinností krajského úřadu ani žalovaného zkoumat správnost závěrů orgánu územního plánování, vyjádření sloužilo jako další z podkladů pro vyhodnocení záměru dle zákonem stanovených kritérií. Vyjádření orgánu územního plánování, s jehož závěrem žalobce polemizuje, není z hlediska následného povolení plánované rekonstrukce části stávajícího zemědělského areálu v územním či stavebním řízení dle příslušných ustanovení stavebního zákona konečným povolujícím rozhodnutím.
51. A obdobně lze konstatovat ve vztahu k vyjádřením jednotlivých dotčených orgánů, které žalobce označuje za nepřezkoumatelná a jejichž doplnění po krajském úřadu vyžadoval. Krajský úřad vyjádření dotčených orgánů v rámci zjišťovacího řízení nepřezkoumává, zjišťovací řízení není správním řízením, v němž by si krajský úřad obstarával další podklady za účelem zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu. Zákon o posuzování vlivů krajskému úřadu neumožňuje po dotčených orgánech žádat doplnění jejich vyjádření, nýbrž k těmto vyjádřením podle § 7 odst. 3 písm. c) tohoto zákona přihlíží (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. 15 A 218/2018-124) a případně se musí vypořádat s jejich připomínkami a požadavky z hlediska, zda jsou oprávněné a zda mohou vést k závěru, že je třeba záměr posoudit v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů, neboť zakládají důvodné pochybnosti v tom směru, že záměr může mít významný vliv na životní prostředí.
52. Krajský úřad při vydání rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů vycházel z toho, že žádný z dotčených orgánů nepožadoval posouzení záměru v plném rozsahu zákona o posuzování vlivů. Tuto skutečnost krajský úřad jen stručně v prvostupňovém rozhodnutí zmínil. Neznamená to však, že by vyjádření dotčených orgánů obsahovala jen tento závěr. Vyjádření KHS ze dne 18. 5. 2020, č. j. KHS 07957/2020, obsahuje odůvodnění, ve kterém se dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví zabývá dopady záměru na zdraví obyvatel z hlediska koncentrace sirovodíku a amoniaku, emisí tuhých znečišťujících látek, ostatních látek z provozu kogenerační jednotky, jakož i ze spalování pohonných hmot v motorech automobilů a nakladače, z hlediska koncentrace NO₂, benzenu a benzo(a)pyrenu, a rovněž z hlediska vlivu hluku a akustické situace po uskutečnění záměru. Stejně tak vyjádření KVS ze dne 20. 4. 2020, č. j. SVS/2020/053326-L, obsahuje stručné odůvodnění vycházející z popisu záměru se zmínkou o hygienizaci produktů s tím, že zařízení na prvotní ošetření bioodpadů (pasterizace) je hermeticky propojeno s vlastní bioplynovou stanicí a že záměr je v souladu s nařízením č. 1069/2009. V tomto směru soud odkazuje na již dříve uvedenou argumentaci. Odbor zdravotnictví

krajského úřadu pouze sdělil, že žádné stanovisko k záměru neuplatňuje, stěží mu tedy lze vytýkat nedostatek odůvodnění jeho závěrů. Odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu uplatnil svoje stanovisko pouze z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Skutečnosti, které žalobce zmiňuje jako negativní dopady záměry na lokalitu, se veřejných zájmů na ochraně kulturních památek netýkají. K negativním vlivům v podobě zápachu a dopravního zatížení se již soud vyjádřil v předchozích pasážích rozsudku. Oblibu lokality mezi turisty a její využívání k rekreaci oznámení záměru nepopisuje, naopak z oznámení vyplývá, že záměr, jak bylo uvedeno shora, využije již stávající zemědělský areál s fungující bioplynovou stanicí, jejíž kapacita nebude navýšena. Na str. 63 a 64 oznámení je blíže popsána okolní krajina záměru, žádné významné dotčení územních systémů ekologické stability, významných krajinných prvků, krajiny či zvláště chráněného území, území přírodních parků či území historického kulturního nebo archeologického významu identifikováno nebylo, přičemž žalobce o opaku žádné důkazy nepřináší.

53. A jestliže žalobce pro úplnost poukazuje na usnesení Rady Libereckého kraje ze dne 27. 8. 2020, v němž se objevil požadavek na posouzení záměru v celém rozsahu zákona o posuzování vlivů, žalovaný má pravdu, že tento požadavek nebyl vznesen ve stanovené lhůtě. Krajský úřad ani žalovaný se s ním proto ve svých rozhodnutích nemuseli vypořádat a zohlednit ho, resp. krajský úřad ani nemohl, protože usnesení bylo přijato až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Faktem zůstává, že ve stanovené lhůtě dle § 6 odst. 8 zákona o posuzování vlivů se proti oznámenému záměru nevymezily ani veřejnost, ani dotčená veřejnost, ani dotčené orgány a územní samosprávné celky. Soud proto pro nadbytečnost nedoplnil dokazování tímto usnesením.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

54. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
55. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce i žalovaný nevyjádřili nesouhlas ve stanovené lhůtě.
56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly. Soud proto
vyslovil,
 že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
57. V souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů nepřiznává. Soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost a také neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by jej k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení vedly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 14. listopad 2022

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu